

Arany László:

**A Jarga népének
fizikája és metafizikája**

Bevezető

A Jarga nagyjából 10 fényévnire található a Földtől. Lakosai emberszerűek. Technikailag és mentálisan is igen fejlett civilizációt alkotnak. Bolygójukon kevés a szárazföld aránya a tengerekéhez képest, a népsűrűség nagy, a tömegvonzás a Földéhez képest háromszoros, a mágneses tér hatalmas.

Stefan Denaerdével, a holland üzletemberrel vették fel a személyes kapcsolatot az 1960-
a években. Felvitték a repülő csészéaljukra, majd később közvetlenül az agyába „sugározták” az üzeneteket. A rendelkezésünkre álló ismeretanyag több kötetnyi. Különböző csoportok kísérelték meg értelmezni az üzeneteket több-kevesebb sikerrel. Míg az Ummita-levelek esetében ezt Jean-Pierre Petit fizikus tette meg, addig a Jarga-anyag kapcsán ilyen szintű szakember nem kapcsolódott be.

Idegen nyelven leírt fizika esetében rendkívül nehéz visszaadni a pontos fordítást akkor, ha a különböző nyelveket használó kultúrák között jelentős az eltérés. Például, meglehetősen bonyolult lenne szuahéli nyelven elmagyarázni mondjuk egy LED-monitor felépítését. A nehézség fokozódik, ha a két nyelv között nemcsak földrajzi-kulturális különbség van, hanem 10 fényévnnyi távolság és sok ezer, akár több tízezer év nyugodt technikai fejlődés.

Teljesen más nyelv, teljesen más fogalmakkal, teljesen más ismeretanyaggal. Borzalmas nehéz olyan fogalmakat megérteni és megértetni, melyeknek az emberi szótárakban és felfogásokban nyoma sincs. Ráadásul, a jargaiak esetében az információ átadója nem fizikus volt, tehát sok esetben ő sem értette pontosan és mélységében, amit átadott. Ám ahogy az Ummita-levelek megértése esetében is rendkívüli áttörést sikerült elérni, teljes – az emberitől gyökeresen más – fizikai világgépet kidolgozni, a lehetőség jelen esetben is adott, ha valaki rászán az életéből úgy 3-5 évet. Jelen esetben tehát csak ízelítőt tudunk ebből a hatalmas anyagból beletekinteni, mintegy kedvcsinálóként.

Fogalmi problémák, egyesített elmélet

Mindjárt itt vannak a „legegyszerűbb” dolgok, mint pl. az „anyag”, az „atom”, és hasonló fogalmak. A jargaiak számára a világ egészen más, ezek a fogalmak számukra igen zavaróak. Ők az anyagnak háromféle megnyilvánulásával dolgoznak (továbbá ezek ellentéteivel, az antianyaggal). Ezek sorrendben az idő-anyag, a fázis-anyag, és a tükröződő-anyag (csak e legutóbbi felel meg a mi anyagról vallott felfogásunknak).

A háromféle anyagfogalmuk valamiként irányokhoz is kapcsolódnak. (Emlékezzünk csak vissza az ummiták szögfelfogására!) Ezek az irányok szabják meg azután a különböző anyagi megjelenési formákat.

A jargaiak egyesített elméletének központja (a miénktől lényegesen eltérő módon) a semmiből való időteremtés köré összpontosul. Ennek a folyamatnak a leírásához több idődimenziót vezetnek be. Beszélnek egy mindent átfogó hordozó-mezőről (talán a mi éter,

nullponti tér, stb. fogalmunknak lehetne megfeleltetni), ez a bizonyos mező végtelen erősségű – bizonyos szempontok alapján. (Ha mi energiát veszünk ki az éterből, annak sem csökken az összenergia-tartalma.) A mi egyesített elméletünk négy erőt (kölcsonhatást) próbál egyetlen eredettel leírni, az erős, a gyenge, az elektromágneses és a gravitációs erőt, a felvetés ugye eleve rossz, mert ennél több alapvető „erő” vagy másként „kölcsonhatás” létezik, s a gravitáció nem számít még a négy közé sem.

Miért választották mégis ennek az elméletnek az emberek részére történő átadását, mindenféle fogalmi és egyéb nehézség ellenére? Hiszen – az ő feltételezésük szerint – csak nagyon kevés ember fogja megérteni ezeket a dolgokat. Az üzenet átadója három pontot hoz fel indoklásul:

1. A jövőben a tudomány és a vallás egyesítésre kerül, Isten létezésére anyagi bizonyosságot kell szerezni. (A cél legalábbis ez.) A Világegyetem működésének leírása kapcsolódás lehet e két terület között.
2. Nekik is megvan ugyan a maguk teremtéstörténete, ám ebben a „végtelent” korlátozzák le.
3. Az általuk átadott ismeretek a jövőben alátámasztást nyernek, ez pedig a leírás földönkívüli eredének hitelességét támasztja alá.

A semmi fizikai megközelítése

A felfogásuk szerint valamennyi atom- és energiaforma rezgésekből áll, és különféle hullámok megjelenéséből. Anyagi értelemben minden atom, vagy energiaforma – rezgések megjelenése. Az emberi fizikai megközelítés alapvetően nem ezt a fajta felfogást alkalmazza, nem a rezgések leírásával foglalkozik, és semmit sem szól az anyag tudatosságának lélektani vonásairól. Nem tesz különbséget a semmi és a végtelen üres tér között. Csupán a semmi anyagi megközelítését alkalmazza.

Ha viszont minden rezgés, illetve hullám, akkor nem szükséges anyagról vagy energiáról beszélni. Ebben az esetben a Teremtés is alapvetően ezen, a rezgésekről szóló felfogáson alapul. Az elsődleges rezgés, avagy az ősi rezgés (a lekoriatozás előtt) leírható úgy, mint időben végtelen, továbbá, végtelen minden vonatkozásában és lehetséges állapotait tekintve, végtelen a frekvenciában és amplitúdóban, és az idő mindenféle kiterjedésében (a minden-időben). Változatlan, idő nélküli és rendkívüli energiával bír minden egyes korlátozott (behatárolt) rezgés, illetve korlátozott (behatárolt) energia viszonylatában.

Ebben a megközelítésben a „semmit” könnyű megérteni. A Teremtést megelőzően a végtelen, mindent átható (omnipotens) rezgés létezett. Viszont, a minden irányban terjedő, végtelen frekvenciájú és amplitúdójú rezgés nem tekinthető rezgésnek. Ez a nem-létezés állapota. A látszólagos paradoxon feloldását úgy lehet elvégezni, ha kijelentjük: a Teremtés pillanatában ez a végtelen rezgés bekorlátozta önmagát, interferenciák révén, csupán egy villanásnyi idő alatt, valamennyi korlátozott frekvencia és hullám létrejött.

A semmi – ezen értelmezés szerint – nem lép kölcsönhatásba. Viszont, a mindent átható rezgés képes önmaga megjelenítésére, ám csupán csak kölcsönhatások révén, ily módon a végtelen lehetővé teszi a semmi számára, hogy „valami” legyen. Azt is ki lehet jelenteni, hogy mindenféle rezgés teremtés útján jött létre, a semmi ugyanis bekorlátozta önmagát egy mechanizmus révén, a végtelen erők interferenciái (kölcsönható rezgései) révén, ezáltal a rezgések lehetőségeinek végtelen száma korlátozódott. Ezt a Világegyetemet tehát kizárólag úgy lehet felfogni, mint a határtalan semmi bekorlátozását.

A korlátozott, mindent átható végtelen rezgés és a kozmikus időtér

Az egyik alapvető elv, amely a korlátozás mechanizmusára vonatkozik, a következőképpen szól: ha egy erő egyik tulajdonsága (bármilyen erőé) korlátozott, akkor valamennyi, az említett erőhöz hasonló erő is korlátozott. A végtelenben véges dolog nem létezhet. A mindent átható rezgés korlátozásához elegendő volt csupán egyetlen egy kötésnek létrejönnie az esetlegesen végtelen számú közül. Mivel csupán csak egy parányi dolog formálódott a semmiben, a semmi megváltozott, visszavonhatatlanul megszűnt, megszületett a végesség. Vagy másképpen, először csupán a háromdimenziós forgó idő-mező létezett, mint lehetőség az ősatom számára a végtelen semmiben, utána létrejött a végesség. Az atom-mező a végtelen erősségű mezőből csatolódik ki, azaz a hordozó-mezőből; kölcsönhatásba lép a mindent átható rezgéssel, a kozmikus idő-mezővel.

A Teremtés csak kölcsönhatásokban létezik

A hordozó-mező egyik feladata az időszinkronizáció, miáltal a kozmikus kölcsönhatások és ezért maga a semmi is, létezhet. Anyag és energia nem létezhet önmagában a semmiben. Az idő szinkronizálási elvei a következők:

1. Az idő csupán relatív, mozgásokat vagy terjedéseket hasonlítunk össze (másodlagos idő) önkényesen választva a viszonyítási pontokat (elsődleges idő).
2. A kozmikus kölcsönhatások törvénye azt diktálja, hogy a második idő kölcsönhatásban van az első idővel. Az idő tehát csupán viszonylatok formájában létezik, minden esetben egy második mozgást hasonlítunk egy elsőhöz. A megközelítés tehát fordított.
3. Az idő csupán atomok vagy anyag jelenlétében definiálható. A visszafelé futó idő csupán olyan anyagon értelmezhető, amely tekintetében az idő terjedése fordított, a mi szempontunk szerint az ellenkező irányban halad (anti-idő). Antianyag létezhet a mi Világegyetemünkben is, elektromos töltése az egyes részecskéinek éppen ellentéte a hétköznapi életben előforduló atomos anyagénak. (Ezeket a megjelenési formákat nevezik a jargaiak tükröződésnek, illetve anti-tükröződésnek). (A földi fizika számára a kérdés még nem eldöntött, hogy az antianyag tekintetében anti-időről is beszélhetünk-e.)
4. Mivel sem anyag, sem energia nem létezhet önmagában a semmiben, ezért a miénkéhez képest pontosan ellentétes töltésű részecskékre alapuló Világegyetemnek is léteznie kell. Ez

az anyag- és energia-egyensúly oly mértékben tökéletes, hogy egyetlen atomnyi különbség sem lehetséges.

A fentiek közel definíció szintjén magyarázzák a kölcsönhatások kiegyensúlyozásának törvényét kozmikus értelemben, megengedvén a semmi létezését. Továbbá, legalább egy, a miénkhez teljes egészében hasonló Világegyetemnek léteznie kell, ahol az idő visszafelé telik a miénkhez viszonyítva, ám az élet lehetősége is adott abban a Világegyetemben. A jargaiak szerint, s erről részletesen be is számolnak, nem csupán kettő, de legalább tizenegy további Világegyetem létezik a miénken kívül. Ennyi szükséges a kozmikus törvények egyensúlyának fenntartásához. (Érdemes megjegyezni, hogy az ummiták is éppen ennyi – általuk ismert – Világegyetemről tesznek említést.

Az időszinkronizációs mező

A kölcsönhatások kiegyensúlyozásának törvénye érvényes az időre is. Az antivilágban az idő iránya ellentétes, ám a sebessége azonos a miénkével. (Az ummiták az ilyen Világegyetem párokat „iker-Világegyetemnek” hívják.) Az idő, az adott atom rezgésének terjedése az adott közegben. Mindkét Világegyetemben az atomok rezgése egyforma és – az idő nélkülség tekintetében – ellentétes. Ez csak akkor lehetséges, ha ezeket az időket egyetlen idő-mező kelti.

A mező definíciója (bármilyen mező a fizikában) a következő: ha egy esemény bekövetkezik, azért, mert egy másik esemény létrejön valahol máshol, s a kettő között nincs semmiféle mechanikai vagy látható kapcsolat, akkor ez esetben eme történések kiváltó oka egy mező. (A Világegyetemünknek – és az összes többinek is természetesen – van egy alaprezgése. A miénk esetében ez 10^{27} Hz.) Az időszinkronizálás a fenti definíció mentén történik. Az atomi rezgések a mi Világegyetemünkben pontosan így mennek végbe, sőt, az anti-Világegyetemünkben is, holott a két Világegyetem között hatalmas a különbség az idő energiaszóródás nélküli folyásának tekintetében, az időkülönbség az ősrobbanás óta már 30 milliárd év a két Világegyetem között.

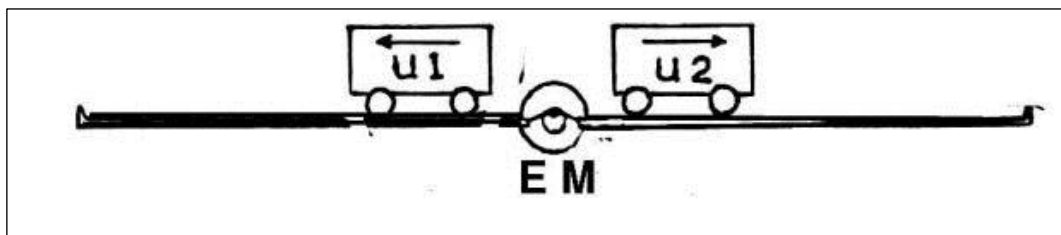
A kölcsönhatások kiegyenlítésének törvénye hat az energia-megmaradás törvényére is - oksági alapon – minden egyes Világegyetemben. Minden Világegyetem zárt rendszer, önmagán kívülre semmiféle energiát sem szór, illetve sugároz. Az egyszer létrejött anyag- és energiamentiség konstans marad. Az energiavesztés lehetetlen, a mi idő-kötött energia terjedésünk előre mutató, míg az anti-Világegyetemünkben az idő-kötött energia haladása éppen ellentétes a miénkhez képest. Ezeket a Világegyetemeket idősorompó választja el egymástól, ezen át semmiféle kommunikáció vagy anyagátvitel nem történhet, azaz át sem lehet utazni oda. (Érdemes megjegyezni, hogy mind az Ummita-levelekben, mind a Koldasról származó Isomar, mind Asket vagy Semjase esetében, a különböző fajok arról számolnak be, hogy igenis képesek felkeresni ezeket a tükör-Világegyetemeket, erre vannak bizonyos

eljárások, ám azzal a megkötéssel, hogy ott lényegében semmihez sem „nyúlhatnak”. Inkább tehát csak „betekintésekről” van-lehet szó.)

Mi az „idő nélküli rezgés”?

A kérdés az, hogy a mező miként szinkronizálja az időt az atomi rezgések tekintetében a tükör-Világegyetemek esetében, amikor azok milliárd évekkel ezelőtt szigetelődtek el egymástól? Ez csak akkor lehetséges, ha a szinkronizáció lényegében „áll” az időben, ám szimultán létezik a Világegyetem kezdeti villanása óta, és létezni fog a jövőben is. Az idő nélküli rezgés nem „normális” módon terjed az időben, a mező amplitúdójának függvényében időben változik, előre és hátra. Az időszinkronizálási elv értelmében valamennyi előre haladó amplitúdót a mi Világegyetemünk, valamennyi hátra haladót pedig a tükör-Világegyetemünk fog fel – ugyanannak az idő nélküli hullámnak a vonatkozásában.

A bemutatott ábra segít ezt a jelenséget értelmezni. A két vagon egyenes sínen helyezkedik el, hátrafelé nem haladhatnak. Középen hullámforrás található. Az egyik kocsit akkor kap impulzust, amikor a hullám éppen legnagyobb függőleges kitérését éri el, a másik kocsit pedig, amikor a legkisebb függőleges kitérését. És így tovább, a végtelenségig.

A vasútmodellt bemutató ábra, az elektromos meghajtású motorral, amely excentrikus mozgást tesz lehetővé, miáltal a sínek vízszintesen rezegnek.

Más bolygókon egyszerű mechanikai modellek vannak az időszinkronizáció funkciójának magyarázatára. Az egyik ilyen modell erősen hasonlatos a mi jól ismert minivasút-modellünkre, mely két kis kocsit tartalmaz. Mindkét kocsihoz tartozik, mondjuk másfél méternyi sín, amelyek egy vonalba esnek egymással.

A sínek és a kocsik modellje bemutatja az idő nélküli hullámokat. A rezgés a sín bármely tetszőleges pontján jelen van, és a folyamat teljes periódusának bármelyik pillanatában. A legfinomabb vaku villanásának időtartamától minden idők végezetéig.

A sínek kis rugókra vannak felerősítve, melyek lehetővé teszik számukra az előre-hátra történő rezgést vízszintes irányban (jobbról-balra és viszont). A sínek kisméretű elektromos motorhoz vannak kötve, kettős excentrikussággal, egyenként egy-egy sánt mozgatva keltene

mintegy 1 milliméteres egyenes irányú elmozdulást, előre és hátra. Az amplitúdó kellően kicsi ahhoz, hogy látható legyen az emberi szem számára.

Ezután egy-egy kis kocsit tesznek a sínekre és mindkét kocsit fogaskerékkel rögzítik, megfelelő szögek beállítása mellett, hogy a kocsik csak egy irányba mozoghassanak, a másik irányba történő mozgás blokkolt. A kocsikat egymásnak háttal helyezik el, ezután az elektromos motort bekapcsolják. Ha a fogaskerekeknek forgásának ütemezése pontosan azonos a rezgési mechanizmussal, a kocsik pontosan azonos sebességgel távolodnak el egymástól a sínek végei felé.

Ezzel az egyszerű modellel, az atomi rezgés és az időszinkronizáció bemutatásával, az egymástól a „mindig és mindenhol létező” időmentes mezőben távolodó (időben), a Világegyetemekkel kapcsolatosan, hatékonyan bemutattuk. Ugyanakkor egy hiba is jelentkezik. Ugyanis lehetetlen fenntartani az időtér energiaáramlását a két egymástól távolodó Világegyetem esetében, ugyanis hol van az a kimeríthetetlen energiaforrás, mely erre képes lenne, fenntartani az időáramot?

A fentiek miatt van az, hogy egydimenziós idő-mező nem létezhet. Csupán olyan háromdimenziós idő-mező, amely felöleli az időtér energiaáramlását, teszi lehetővé a Világegyetemünk számára a létezését, és a továbbiak számára is.

A végtesség létrehozásának elve (mechanizmusa) – az interferencia

Az eddigiekben a hordozó-mező időszinkronizációjának funkcióját tárgyaltuk meg, most arról a közegről esik szó, amely konzerválja és fenntartja a végtelenségig tartó időmentes rezgést. Ez a végtelen kiterjedésű erőter hordozza az összes anyagot és energiát.

Az Ősrobbanás pillanatában vagyunk, abban a pillanatban, amikor a végtelen ősi rezgés lekorlátozta önmagát (transzmutált) a hordozó-mezőre. Ez a blokkoló folyamat jól ismert, és a hulláminterferencia alapelvén nyugszik. (A fénysugarak interferenciája manapság a lézertechnológiában fontos.) Az interferencia egy hatás, illetve kölcsönhatás, két vagy több hullám között. Amennyiben a hullámterjedés ellentétes és párhuzamos, valamint a hullámok frekvenciája azonos, kölcsönös erősítés vagy gyengítés léphet fel a hullámok intenzitásában, attól függően, hogy milyen fázisban találkoznak egymással.

Ha a fázisok szemben állnak és a hullámok amplitúdói egyenlőek, teljes kioltás következhet be. Ez a végtelen kötésének elve. Ha egy végtelen hullám megnyilvánítja önmagát egy időirányban, automatikusan létrejön a vele egyenértékű abszolút ellenhatás, amely kiegyensúlyozza a végtelenséget, lehetővé teszi a semmi létezését.

A végtelen elsődleges hullám (őshullám) blokkolta önmagát abban a pillanatban, amikor létrehozta saját magát, ezért soha nem létezik a valóságban. Igazából a végtelen transzmutációja volt; a végtelen amplitúdó és -frekvencia végtelen rezgésének

transzmutációja a hordozó-mező végtelen erejébe, mely interferencia révén blokkolja önmagát.

Az időkötött hullámok vagy rezgések

Az elsődleges időhullám bezárta önmagát egy háromdimenziós időtengelyes rendszerbe (terjedési irányok szerint) az interferencia révén, és transzmutálódott egy végtelen, mozdulatlan erőterbe. A kérdés az, hogyan létezhetnek a kötött időhullámok, amelyek szinkronizálják a Világegyetemünket?

Hiba annak feltételezésére gondolni, hogy a mindenható rezgés kioltásával – valamennyi végtelen hullám is eltűnik. Éppen az ellentéte történik. Egy végtelen frekvenciájú rezgés a valóságban nem rezgés. A végtelenség megakadályozza a rezgést, mivel egy rezgés csak a végeességben létezhet. Ahogy a végtelenség eltűnt, az akadályoztatás megszűnt és a valódi kötött hullámok létrejötte lehetségessé vált. Ez a bizonyos a hordozó erőter, habár végtelen erő- és energiasűrűséggel van felruházva, az interferencia-kioltás révén kapja végtelen értékét. Valamennyi idő nélküli hullám olyan, mintha a végtelenségbe lenne zárva, ezért elpusztíthatatlan. Azonban, a végtelenséghez „tartozás” és az idő maga általi meg nem kötöttség következtében örökké időt hoz létre, örökkévaló statikus hullámokat, melyek változatlanok és veszteségmentesek a végtelen erő tekintetében. (Bizonyára ez az, amit a dán bölcs, Martinus az „X2 alapelvek és az elsődleges (ős) vágynak” nevez.)

Emiatt, valamennyi időkötött hullám, mint például a fény, a rádióhullámok vagy a gravitáció, veszteség (gyengülés) nélkül terjed a térben; és a Világegyetem üres tere az, mely a hordozó-mező modulálatlan szerkezete. Ez a Teremtés zsenijének egyik legfantasztikusabb érintése, hogy a nem rezgő végtelenség transzmutálódott egy veszteségmentes közegbe, amely valamennyi időkötött és időmentes hullámot hordozza. Ennek a közegnek néhány tulajdonsága műszerekkel mérhető, a többi része ennek a szerkezetnek objektíven még nem figyelhető meg, ez az ezoterikus fluidum, avagy az Atya végtelen Szeretet-szándéka, amely az egész Teremtést hordozza.

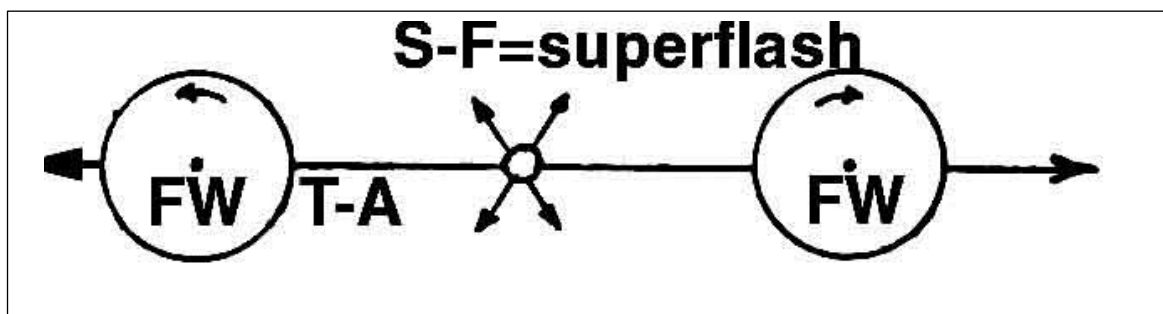
Az elképzelhetetlen háromdimenziós idő

Egy időtengely csupán egyetlen irányát ellensúlyozza a mindenható hullám időterjedésének. A végtelenségben minden lehetséges rezgés létezik és ezért az idő terjedésének valamennyi iránya is. A kérdés az, hogy vajon a végtelenség egyetlen időtengelyre van-e lekorlátozva és az együtt létező terjedési folyamatok egymással ellentétes irányban haladnak-e?

Az egyik lehetséges válasz az előző szakaszban olvasható, amelyben azt találjuk, hogy a két Világegyetem elsődleges időterjedési energiája zárt. Egy másik elfogadható válasz egyszerű érveléssel kapható meg.

Az atom okozati viszonyban van az idővel és a tér kiterjedéseivel, köszönhetően az időteremtő tulajdonságának, erről már történt említés. A térteremtő tulajdonságok könnyen érthetőek, mert az atom teret foglal el. Térben háromdimenziós, tehát háromdimenziós teret hoz létre. Ha az atomok kétdimenziósak lennének, akkor az egész teremtés síkban menne végbe és a tér nem lenne más, mint síma vagy görbült felület (mint egy papírlap). Az időterünk nem más, mint a semmi kötött része – kitöltve anyaggal vagy energiával. Mindaz, ami a teret megkülönbözteti az időtől és a dimenziómentesség elkerülése irányában hat, az atomok és az energia által kiváltott. Ha az atomok három térdimenzióval rendelkeznek, akkor az atomokat létrehozó idő nélküli hullámok ugyancsak háromdimenziósak.

1. Az idő nélküli elsődleges atom-mezőnek három időkiterjedése van.
2. Az idő nélküli hullámok nem lehetnek csupán egyetlen időtengely mentén kötöttek, ezért, szükségképpen, három időtengely van.
3. Az idő nélküli atom-mezőnek tartalmaznia kell a végtelen erő háromdimenziós forgó mezejét, amely interferencia révén csillapítja önmagát. Konzerválja a semmi kozmikus kiegyenlítésének törvényét. Az atomnak egy ilyen forgó-mező szerkezetben hat időtengelye van, ám elvben ez a hat tengely mindig lecsökkenthető három idődimenzióra, további redukció nem lehetséges.

Egy időtengely ábrája: egy időtengely kozmikus szimbóluma

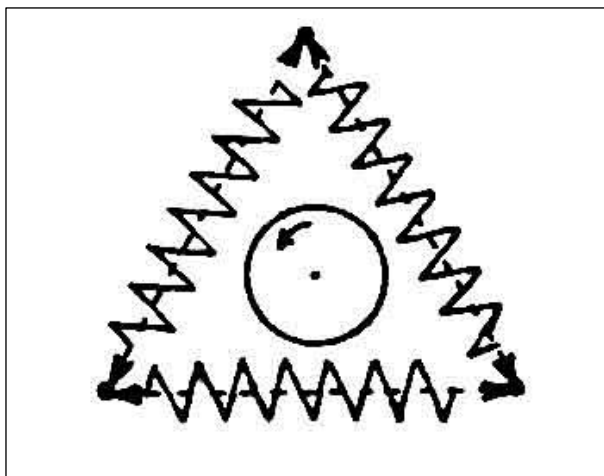
A következő szakaszokban bemutatásra kerül az analóg hordozó-mező modellje, amiért az atom-mezőnek háromdimenziósnak és nem pedig kétdimenziósnak kell lennie.

Az időteremtés hat időtengelye, kozmikus hordozó-mező

Hogyan lehetne megállapítani, hogy a tizenkét Világegyetemben található valamennyi anyag hordozó-mezője hat időtengellyel rendelkezik? A válasz első részét könnyű elmagyarázni. A Földön jól ismert forgó-mező típus a háromfázisú elektromos szinkronmotor.

Ez a fajta elektromágneses mezőrendszer három lineáris mágneses mezőt tartalmaz, melyek 120 fokban helyezkednek el a rotor körül. A fáziskülönbsége a három váltakozó mágneses mezőnek, melyeknek ugyanaz a frekvenciája (mondjuk 50 Hz), szintén 120 fokot zár be egymáshoz képest. Valamennyi váltakozó mágneses tér önmagában pontosan megfeleltethető egy lineárisan irányított rezgésnek. A forgó mező csupán akkor jön létre, ha a

három lineáris rezgés pontosan a megfelelő fázisviszonyok mellett van egymáshoz képest összekombinálva. Ezáltal egy kétdimenziós forgó mező jön létre. Képes egy mágneses anyagot nagy energiával megforgatni a tengelye körül.

A háromfázisú elektromos szinkronmotor elve.

Az a tény, hogy lehetséges forgó mezőket előállítani három lineáris váltakozó hullám segítségével, nem jelenti azt, hogy ugyanez lenne a helyzet a végtelen erősségű mezőket illetően is, ott ugyanis háromnál több kell; bár az első találgatásra nem nagyon valószínű, mert a három hullám elve (egyenlő oldalú háromszög) a legegyszerűbb és a leghatékonyabb. Ezen elv szerint, egy háromdimenziós mezőhöz hat lineáris hullám szükséges, egyenlő oldalú, háromszög alapú piramist formázva, ám miért a 60 fokos eltérés az egyes időtengelyek között?

Az első kérdésre igen könnyű választ adni, a másodikra azonban jóval bonyolultabb, viszont sokkal lényegesebb.

Az alábbi egyszerű érvelés ad feleletet a 60 fokos szög származtatásának a kérdésére, az alábbiakban olvasható. Az anyag atomos felépítése térbeli szerkezettel rendelkezik, ezért az időtengelyeknek is ezen az alapon kell elhelyezkedniük, hogy zárt, háromdimenziós geometrikus objektumokat alkossanak, mivel az idő energia-áramainak önmagukba kell záródniuk, az egyensúlyi állapot fenntartása végett.

Az időtengelyek egyenes vonalakat alkotnak, amelyek nem lehetnek egymással párhuzamosak, mert a párhuzamos időtengelyek egyazonos időirányt formálnak. A legegyszerűbb háromdimenziós zárt forma az egyenlő oldalú háromszögekből felépülő piramis. Nincs okunk feltételezni, hogy aszimmetrikus piramisnak kellene lennie, amennyiben háromdimenziós idő veszünk figyelembe, éppen ellenkezőleg, minden tekintetben szimmetrikusnak kell lennie. Tehát közönséges egyenlő oldalú piramisról van szó, ahol a piramis lapjai egyenlő oldalú háromszögek. Ennél nincs egyszerűbb tárgy a háromdimenziós térben, amely megfelelne a követelményeknek.

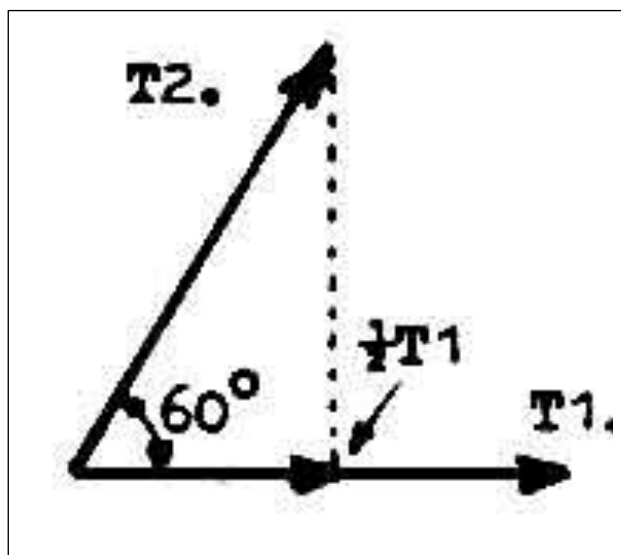
A 60 fokra vonatkozó kérdés kifinomultabb megválaszolása az időhöz kapcsolódó azon kérdés megközelítéséből fakad, amely a többi Világegyetemmel való időfrekvenciák relativitásával foglalkozik (más időtengelyekkel). Az idő azon atomok hullámterjedése, amelyek meghatározzák az irányt a múlt felől a jövőbe.

Ezzel egyidejűleg időteremtő vagy idő nélküli hullámok, azok a lineáris fázisú hullámok, melyek egyesülnek, hogy fenntartsák az atomi forgó mezőket. A probléma az, hogy a „mi” atomjaink nem tapasztalják meg a többi időtengely megfelelő frekvenciáit, mert nem ugyanakkora sebességgel terjednek, ám az időben mégis előre haladnak.

Így egy nyilvánvaló frekvencia-eltolás jelentkezik, egyfajta Doppler-eltolódás, a „többi” időtengelynek köszönhetően, melyeket a „mi” atomunk megtapasztal. Fel kell ismernünk, hogy más Világegyetemek idő nélküli rezgései ugyancsak léteznek a mi Világegyetemünkben.

Első ránézésre ez lehetetlennek tűnik, hogy egy forgó mező állandó fáziseltolódást idézzen elő, mivel a különböző frekvenciákon végbemenő rezgések között fáziseltolódás nem lehetséges, legalábbis amíg a frekvenciák nem kapcsolódnak egymáshoz sajátos módon. Ezek pedig a harmonikus rezgések. Két rezgés harmonikus, ha a megjelenő frekvenciák konstans kapcsolatban állnak egymással, például 1:2, 1:3, 1:4, stb.

Idő nélküli hullámok csak akkor létezhetnek, ha a frekvenciák 1:2 harmóniában állnak egymással.

Az ábra időtengely-szög 60 fokal frekvenciaváltását magyarázza.

A frekvenciák aránya a két időtengely bezárt szöge által meghatározott, amint az ábra mutatja. A mi időnk iránya T1, míg a másik idő irányát T2 jelöli. Az idő terjedése előre mutató (a múltból a jövő felé), használható a mi Világegyetemünk számára, míg az idő nélküli

hullámok hátrafelé mozgó impulzusait nem ragadják meg a mi atomjaink forgó mezői. Másodszer, a mi T1 időtengelyünkhöz képest derékszögű időtengely nem fejt ki semmiféle hatást, számunkra ez az időtengely, mint nem létező, tapasztalható meg.

Miként az ábra mutatja, a 60 fokos szögnek köszönhetően, a „mi” atomjaink pontosan a felét érzékelik az idő sebességének a másik időtengelyt illetően, emiatt frekvencia-rezonancia alakul ki. Mivel a T1 kétszerese a T2-nek, az eredmény a legegyszerűbb rezonancia, azaz 1:2, a 60 fokos vetületi szög által meghatározva, a két időtengely között (Pithagorász tétele a derékszögű háromszögekkel kapcsolatosan).

Minden más lehetőség, és ettől eltérő rezonancia-arány nem tud non-destruktív hozzájárulást adni a szükséges interferenciás erősítésekhez. Magasabb rendű harmonikus arányok jóval bonyolultabb időtengely szerkezeteket adnak a forgó atom-mezőket illetően, és nem képesek stabilan fennmaradni. Továbbá azért, mert a Világegyetem teljes tömegére történő csatoló-mező visszajelzés (inercia) nincs optimalizálva (lásd a következő fejezetet).

Mindez egyidejűleg feltételezi jelentősebb számú párhuzamosan létező Világegyetem létét, melyek száma nem valószínű, hogy meghaladja a tizenkettőt. Ezért kell döntenünk a legegyszerűbb háromdimenziós geometriai forma, az egyenlő oldalú háromszög-alapú piramis mellett.

Isten ősi szimbóluma, a hatágú csillag

Érdeemes a fenti alapvető szintű megállapításokat pontokba szedve összegezni.

1. A korlátozások mechanizmusának megválasztása meghatározza az összes idő nélküli hullám létezését, amelyek között (a legösszetettebbek) háromdimenziós, forgó idő-mezők.
2. A korlátozás interferencia-kioltás révén megy végbe, az elsődleges végtelen rezgés (lehetőség) több időtengelyt nyújt három dimenzióban.
3. Az időtengely része a végtelen erőternek. Ez az egyetlen létező lineáris rezgés.
4. Egy háromdimenziós forgó mezőhöz legalább hat lineáris mező-hullám szükséges, melyek térben helyezkednek el, az időben pedig 60 fokos szöget zárnak be az időtengelyek között
5. A 60 fokos szögeket csupán látszólagos frekvencia-eltolódás képes fenntartani, a forgó mező harmonikus rezgése révén.

Ezek a megfontolások meghatározzák a végtelen korlátozásának mechanizmusát. Hat időtengelyből áll, zárt háromdimenziós objektumot alkotva, amely megteremti és korlátozza a forgó atom-mező sebességét.

Habár minden időtengely két Világegyetemet hordoz (Világegyetem és anti-Világegyetem), a kozmikus tér félelmetes mélységeiben tizenkét megkülönböztethető kozmikus szerkezet található, egymástól áthidalhatatlan idősorompók által elválasztva. Nem csak hogy tizenegy másik Világegyetem van a miénken kívül, ám ezek mindegyike ugyanabba a kozmikus vagy geometrikus térbe van ágyazva. Minden Világegyetem ugyanakkora méretű és ugyanannyi energiát tartalmaz. A geometriai tér szükségképpen a semmiben lokalizálható – amelyben a mindenható rezgés interferencia révén kioltódik. Ez a hullámok egymással való találkozásának helye, miként a fényhullámok is hatnak egymásra. Ám nem szükséges, hogy minden atomnak tizenkét kidudorodása legyen, a tér ugyanazon időpontjában. Vagy ami még fontosabb, ez nem jelenti azt, hogy minden egyes embernek tizenkét képmása lenne, anélkül, hogy tudna róluk.

Ez a mechanizmusa az interferencia szinkronizációjának az idő nélküli hullámok esetében, amelyek szétválasztják a Világegyetemeket az egyes térpontokba, s egyidejűleg fenntartják minden egyes Világegyetemben az idő terjedését.

Az egyenlő oldalú háromszög az Isten szimbóluma, az Atyáé, amiként mindenhol a Világegyetemben ismert (a kozmikus elszigeteltség létrejötte után). Mi úgy ismerjük, mint az egyenlő oldalú háromszögekből felépülő hatágú csillagot, illetve a hat darab 60 fokos szöget egymással bezáró időtengelyeket. Ez azt jelenti, hogy a korlátozás elve századokkal ezelőtt kinyilvánításra került az emberiség számára, ám eddig nem értettük a jelentését. Érdemes elgondolkozni tehát a hatágú csillag jelentéséről.

A hordozó-mező analóg modellje, egy oktatómodell

A teljes tér és az összes anyag hordozó-mezője hatszoros funkciót lát el, amelyek közül néhányat általánosságban már tárgyaltunk.

1. A hordozó funkciója a végtelenül erős, önmagába zárt erőtéren; ez a tér tartalmazza ugyanis azt a fluidumot, amely valamennyi hullámot terjeszti, azok szóródása nélkül, az örökkévalóságig fenntartva.
2. A Világegyetemek időtengelyeinek orientációja a semmihez képest, szolgáltatja a háromdimenziós hordozó-mező szerkezetét, a kötést a szeretet-szándékhoz, megteremtve az életünket és a létezésünket.
3. Az időszinkronizációs funkció lezárja az összes Világegyetemet a kozmikus kiegyenlítési törvény vasakaratóval, miáltal egyetlen atom sem szökhet meg sehonnan.
4. Az idő visszacsatolásának elve a Világegyetem teljes tömegét illetően, a kiegyenlítés (és az interferencia) révén szolgáltatja az időkött hullámok kapcsolt-mező funkcióját.

5. Az idő nélküli elsődleges atom-mező funkciója, az atom-alapelv, miként az átadó program tartalmazza az anyag kódját, melynek valamennyi atomja a távoli megnyilvánulása.
6. Az abszolút MINDEN-tudás hordozójának funkciója, a céltudatosságé, a természet törvényeiként való manifesztációja, és mint az élet intelligens célja; az Isten szelleme.

Az utolsó funkció tartalmazza azokat az egzisztenciális szempontokat, amelyeket a szöveg korábbi részében tárgyaltunk.

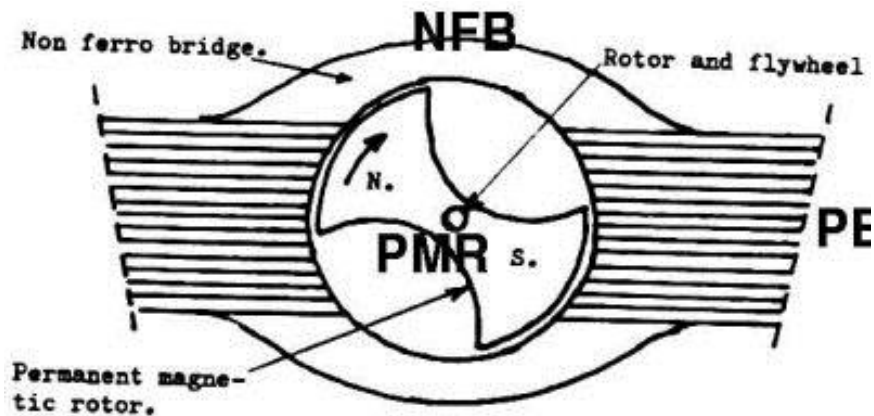
Az első analóg modell egy mechanikai oktató modell, a kozmikus hordozó-mezőt magyarázza el szimbólumok segítségével. Ez a modell egy másik élethordozó bolygón épült, egy magas hegyen, és sok-sok méter magas volt. Gyülekezőhelyként szolgált annak az intelligens fajnak, amely odaadón rajongott a Teremtőjéért.

Ez volt az a szimbólum, amellyel a faj többsége megismerte a Teremtés célját, s ezzel egyidejűleg a létrejött kozmikus elszigeteltséget. A másik funkcióját a hordozó-mezőnek ennek a mechanikus oktatómodellnek a segítségével tárgyaljuk.

Az analóg modellt nagyrészt a hat élű, hatalmas egyenlő oldalú háromszögek által alkotott, egyenlő oldalú háromszög alakú lapok által határolt piramis adja, vasbeton gerendákból megépítve. A piramis sok-sok méter hosszú, vastag élei lenyűgöző számú vasgerendát tartalmaznak, ezek párhuzamosan futnak az éllel, közöttük műanyag jellegű kitöltőanyag, a beton öntéséhez hasonló folyamat révén elkészítve. Így egy főleg vasból készült keretet alakítottak ki, amely különösen alkalmas nagyenergiájú mágneses impulzusok veszteség nélkül való vezetésére.

Ily módon a kozmikus idő-mező hordozó funkciója, amely az elsődleges fenntartója az idő nélküli hullámoknak, van szimbolizálva a modellben. A mágneses impulzusok a piramis élein előre-hátra futnak, mint az idő nélküli hullámok a valóságban.

A piramis többi éléhez képest a mágneses mező fázisban eltolt. A probléma az, hogy mostanáig az időben való előre haladás, hiányzik. Valójában a rezgő sínen lévő két kis kocsi megfelelőjét keressük. A megoldás talán a lendkerék szimbólumában található meg, amint az atomok forgása is időben folyamatos, ez valójában az idő terjedése. Ezért a piramis fémkerete két ponton megszakított a piramis mind a hat élén. Ezekbe a megszakítási pontokba lineáris mágneses motorokat helyeztek, melynek tengelyén egy-egy hatalmas lendkerék kapott helyet.

*NFB = Nem-vas híd, PE = A piramis éle és lágy vasgerendák,
PMR = Állandó mágnes motor*

A lendkerék nemcsak az idő terjedését szimbolizálja, hanem egyúttal az anyag tehetetlenségét is, és így módon a lendkerék hat a Világegyetem teljes tömegére. Ez a fajta mágneses impulzus-motor nem önindító, ezért a lendkerék tengelyén belül egy indítómotort szereltek fel, kizárólag az indítás céljából. A szinkronmotor forgása megtartja a pontos fordulatszámát és ugyanakkor a mágneses mező frekvencia-eltolási értékét is. Ekképpen minden egyes piramis-élre két szinkronmotor van felszerelve, összesen tizenkét lendkerék az egész építményen.

A tengelyenként felszerelt két lendkerék egymással ellentétes irányban forog, hogy az idő terjedésének ellentétes irányát szimbolizálja. Ez a fajta lineáris impulzus-motor úgy van megválasztva, hogy bármelyik irányban forgatható legyen.

Az első analóg modell

A piramis egy-egy háromszögletű síkján a hat darab szinkronmotor a fémkeret belsejében forgó mágneses mezőt produkál, a sík közepéről tekintve. A piramis valamennyi éle derékszögű fáziseltolódásban van a háromszög többi éléhez képest.

Az első modellnek négy központi forgó mágneses mező generátora volt minden egyes háromszög alakú síkon. (Lásd a piramis metszeti ábráját, amely mutatja az aktuális fáziseltolást.)

Ez a négy szinkron (háromfázisú) generátor páronként sebességváltóval van összekapcsolva, és egy fő elektromos motor hajtja meg őket (az ábrán nincs ábrázolva). Következésképpen, a négy darab háromfázisú generátor teljesíti a szinkronizációt és az állandó fáziseltolást a lendkerekek számára a piramis élein. A négy darab forgó mágneses tér együttesen, elindítja a hordozó-mező (atom-mező) komplex, háromdimenziós forgását.

Az első modell hátránya, hogy meglehetősen távol áll a valóságtól, mert az atom-mező nem szimbolizálható egyetlen, háromdimenziós forgó mezővel. Azonban, segít elképzelni a háromdimenziós összetett forgást.

A második, avagy a valódi analóg modell

Ennek a mechanikai modellnek csupán egyetlen központi generátora van a piramis középpontjában, az első modell négy forgó generátorával szemben. Valamennyi mágneses hullám a piramis élein egyenesen a piramis középpontja felé halad. A háromdimenziós forgó generátor olyan, mint egy jójó, gömb alakú végfelülettel.

A zsenialitás érintése szükséges ahhoz, hogy ellátható legyen a kapcsolat a központi motor és a szférikus motor között, melyet komplex forgással kell elindítani. A hat, tökéletesen ellentétes pólus-saru a piramis széleinek közepéből indulva, párokat formál a szférikus motor körül, három darab derékszögű tengelyt, a Descartes-féle koordináta-rendszert megjelenítve. Ily módon azt mutatja, hogy a piramis hat időtengelye miként konvertálható át a központi gömb három elsődleges időtengelyévé.

Együtt a háromdimenziós időt jelenítik meg, amely okozati módon megteremti a Világegyetemünk háromdimenziós terét.

Az első és a második analóg modell alapelvei egyenértékűek. Az egyik változatot át lehet konvertálni a másikba, például, átkonvertálni a négy forgó mezőt egyetlen háromdimenziós forgássá a piramis középső tömegében.

A modell elindítható a tizenhárom meghajtómotor bekapcsolásával. Ahogy a lendkerekek eléri a sebességet, a tizenkét indítómotort leállítják, és csupán a központi motor hajtja meg a teljes modellt. A fontos az, hogy mind a tizenkét lendkerék pontosan azonos fordulatszámmal pörögjön. Ezek valamennyien szinkronmotorok vagy generátorok. Ezután a lendkerekeket megjelölik és megvilágítják stroboszkóp-jellegű fényforrással. Normál szemmel tekintve nem látszik úgy, hogy forgásuk szinkronmozgást mutatna, és nem látható az állandó fáziseltolás sem a lendkerekek között.

Ezek a mechanikai modellek arra szolgálnak, hogy elmagyarázzák a semmiből való teremtés elképzelhetetlen mivoltát a hordozó-mező szimbolikus bemutatásával. Azonban csupán a Teremtés gyenge szimbólumáról van szó. A hordozó-mező titokzatos közeg, az abszolút szellem vagy lélek transzmutációja, a spirituális erőter végtelen ereje, amely mindenhol jelen van a Világegyetemben.

A hordozó-mező funkcióinak bemutatása

Mindazonáltal, a valóság analógiája valószínűtlen. Ezt a következő fejezetben mutatjuk be a kozmikus hordozó-mező öt funkciójának magyarázata során.

A hordozó-funkció

A hordozó-mező alapja a kezdeti végtelen rezgésből interferencia-kioltással létrehozott végtelen erőter. Ennek az erőternek az elindítási módja hasonlatos a piramis szélein található hat fémgerenda-köteghez.

Miként a valóságban, a modellünk esetében is ugyanaz a helyzet, a háromdimenziós forgó mágneses tér a hat időtengelyen egyaránt jelentkező lineáris hullámok következtében jön létre. Az idő nélküli hullámok előre-hátra változnak a modellünkben. Megforgatják a lendkerekeket, amelyek a Világegyetem tömegét reprezentálják, a forgásuk pedig az idő terjedését szimbolizálja.

Az időtengelyek orientáltsága a semmihez képest

Egy-egy időtengely viszonylagos helyzete a látszólagos semmiben semmilyen fontos szereppel sem bír a Világegyetemek valóságban történő orientálásában, a hat időtengely irányítottságának meghatározásában. Itt, az első modellben, négy darab háromfázisú szinkrongenerátort láthatunk a piramis oldallapjain. Csupán a háromdimenziós forgás négy forgássá való lebontása alapján mutatható meg, hogy a háromdimenziós forgó mezőnek nem marad komponense a semmiben, miközben, ezzel éppen ellentétes módon, a kétdimenziós forgó mező nem nullázható le, mindig marad létező komponense a semmiben. Ez azzal magyarázható, hogy ha vesszük a piramis egyik, tetszőleges síkját a maga hat darab lendkerekeivel a szélein, ez analógnak számít a kétdimenziós hordozó-mezővel. A lendkerekek forgatási impulzusát kompenzálja az ellenkező irányú forgás, ám a központi háromfázisú generátor impulzusa elmarad. A külvilággal mérhető (a semmi).

Négy darab háromfázisú generátor szükséges (az általános szimmetria fenntartása érdekében) ezeknek a forgási impulzusoknak a kompenzálásához.

Ezzel, a hordozó-mező háromdimenziósságát bemutattuk, valamint az időtengelyek orientáltsága is meghatározásra került a semmihez viszonyítva.

Az időszinkronizáló funkció

A modell lenyűgözően imitálja az időszinkronizálódást, amely egyidejűleg a kozmikus egyensúlyt is fenntartja, miáltal a Világegyetemek folyamatosan léteznek. A két-két lendkerék forgása tengelyenként az ellenkező irányba; és még pontosan ugyanazzal a sebességgel is forognak. Így imitálják az időtlen hullámok körmozgását, amelyek pontosan szinkronban vannak a páros- és kölcsönös interferenciájuknak köszönhetően.

A tizenkét kozmikus rendszer bármiféle szóródás nélkül dolgozik, ha egyszer elindult, az örökmozgó folyamatosan működik az örökkévalóságig, az időszinkronizálás abszolút

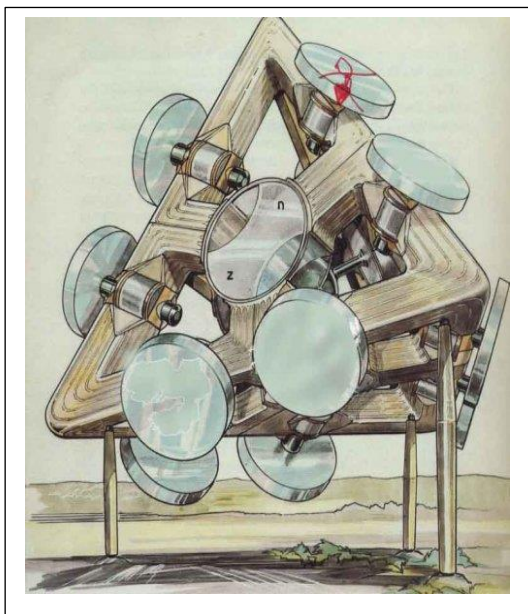
pontosságával. Ha feltételezzük, hogy a modell veszteség nélküli és a meghajtó motorok állandó működése nélkül használjuk, folyamatosan fog dolgozni szinkronizáltan, köszönhetően a lendkerekek tehetetlenségének és annak a ténynek, hogy a szinkron lineáris impulzus motorok továbbra is működhetnek, ahogy a generátorok is.

Mindez szimbolizálja az idő nélküli folyamatos körmozgások egy másik tulajdonságát is, ugyanis minden egyes hullámnak, valahol a piramis-áramkörben, megvan a maga ellentétes értéke a teljes rendszer tekintetében, bármelyik pillanatban, ez nullát eredményez.

Ez a semmi megőrzésének törvénye.

A csatoló-mező funkció

Az idő szinkronizáció nem egyedül a háromdimenziós hordozó-mező fémgerenda-kötege által meghatározott, és a kozmikus kiegyenlítés alapelve sem. Eltekintve ettől, fontos hatás tapasztalható meg a Világegyetemek gigantikus tömegének visszacsatolása révén az idő nélküli hullámokra. Ezek a tömegek tekinthetők úgy, mint veszteség nélküli hatalmas lendkerekek. Ha egyszer elindultak a szuper villanás révén, nem lehetséges semmiféle változtatás a sebességükben, mivel az ehhez szükséges nagyságú erő egyszerűen nem áll rendelkezésre. A csatoló-mező ezen funkciója ugyancsak ábrázolható a modellünkön, mivel a lendkerekek lineáris szinkronmotorjai ugyancsak generátorok. Ha a központi meghajtómotort kikapcsolják, akkor a lendkerekek egy ideig továbbra is fenntartják a központi háromdimenziós forgó gömb meghajtását. Minden tökéletesen szinkronban marad ugyanazzal a fáziseltolással.

A mellékelt festményt Rudolf Dass készítette analógiaként a vizuális-mechanikus hordozó-mező modelltől, amely szimbolizálja az idő- és az anyag teremtését a tizenkét Világegyetemben. Ez a hatalmas méretű működő szerkezet, amely valahol egy emlékmű és egy gép között foglal helyet, a Jargán volt látható, egy mesterségesen legyalult hegytetőn. A hely búcsújáró helyként volt ismert, a szemlélődés és az elmélkedés helyeként; a szerkezet pedig a teremtést szimbolizálja. A jargaiak nem ismerik a tudomány és a vallás közötti szétválasztást; a vallási és spirituális elképzeléseik teljes egészében tudományosak. A modell több száz méter hosszú. A gép egyfajta örökmozgóként

működik, sem üzemanyagot, sem elektromosságot nem használ fel.

A kísérlet megmutatja, miként táplálják az energiájukat vissza a lendkerekek, és egyben stabilizáló funkcióval is rendelkeznek az időszinkronizálás terén. A Világegyetemek

tömegeinek csatoló-mezője visszacsatolódik az atom-mező idő-kötött rezgésében, mely által nincs olyan atom a Világegyetemen tömegében, amely ne hatna vissza minden egyes atomra.

Az analóg oktatómodell

A mechanikai oktatómodellek vizuális megjelenítései a kozmikus egyesített mező alapelveire vonatkozó elméleteknek. A modell célja, hogy bemutassa az idő-, az anyag- és az energia teremtését, a semmiből, és ezért az egyensúlynak fenn kell tartani annak lehetőségét, hogy lehetővé tegye a semmi ok-okozati létezését. Tágabb értelemben a fizikai szimbólumok mindegyike új jelentéssel bír, és ábrázolják a tudomány és a vallás egyesítését. Vallási értelemben a gömb-alakú háromdimenziós idő-mező a piramis szívében szimbolizálja a Teremtő Lelkét. A piramis szimbolizálja az Ő végtelen szeretet-szándékát, a vázszerkezet pedig az Ő létezésének végtelenségét blokkolja folyamatosan. A vonalak szimbolizálják az idő nélküli hullámok különböző frekvenciáit. A lendkerekek a piramis élein ábrázolják a tizenkét összekapcsolódó és egymással összefüggő Világegyetemet, beleértve a miénket is, melyek együttesen alkotják ezen egységet. Az egyik nem létezhet a másik nélkül.

Az idő nélküli elsődleges atom-elv, az adó funkció

Az atom-mező egyben időteremtő-mező is, és mint ilyen, távoli megtestesítője az elsődleges atom-elvnek. Összehasonlítható egy adóval. Amint a program nagyenergiájú hullámokká konvertálódik, rádiók milliárdjai képesek venni ugyanazt a programot, a számuk nem korlátozott. Minden az adó programján múlik, az elsődleges atom-mezőn. Ha végtelen erejű lenne létezése, akkor, ugyanebben az időben, a rezgő közeg (a hordozó-mező) segítene eljuttatni mindenhová. Így bármely atom bármelyik Világegyetemben képes lenne megkapni az idő nélküli alaprogramot. A második modell az elsődleges atom-mező háromdimenziós idő-mezőjét mutatja a legtisztább módon, habár a központi gömb háromdimenziós forgásáról van szó térbeli értelemben. Ez a valóság egy analógiája, az atomnak gömb alakú mezője van, amelyet hat lineáris időrezgés iránya határoz meg. Bármely atom egy-egy végtelen erejű hordozómező megnyilvánulása. Meggondolva a hordozó-mező ötödik funkcióját, az ember megértheti, hogy csupán a központi gömb, az atom látható számunkra. A gömbön kívüli piramis-élekben lévő mezők láthatatlanok. Ez az idő-mező valósága, amelynek az atom a tükröződése.

A mechanikai oktatómodellek vizuális megjelenítései az kozmikus egyesített mező alapelveire vonatkozó elméleteknek. Azonban szükséges ehhez hozzátenni néhány széljegyzetet. Anyagi magyarázat a szellemi absztrakciókra valamilyen módon mindig hiányos eredményt ad. Számos hézag van, ezek közül csupán a három legfontosabbat említjük meg.

1. A modellben a hat időtengely csupán egyetlen mágneses mező frekvenciáját ábrázolja, miközben a valóság valamennyi frekvenciát felöleli. Minden egyes

frekvencia azonban elindulhat bármelyik időtengelyen, amelyre az analóg-modell interferencia ábrázolása valós.

2. A modell demonstrálja az idő nélküli hullámok forgó mezőjét. Nem jeleníti meg az időkött hullámokat, melyek által az mi időtengelyünkre vonatkoztatva az idő sebessége X , minek következtében a „mi” piramis élünkhöz kapcsolódó idő sebessége $1/2X$. A másik két, a mi időtengelyeinkhez kapcsolódó időtengely, a piramis másik sarkát figyelembe véve, $-1/2X$, az anti-Világegyetemben az idő sebességének $-X$ értéket adva. A keresztező, nem érintkező időtengelyek merőlegesek a mi időtengelyünkre és nincsenek hatással rá.
3. A modellünkben a Világegyetemek tömege a lendkerekek szimbólumával van megadva. Ez alapjaiban hibás, ugyanis elszigetelődnek a központi gömb háromdimenziós forgásától. Ezért alapvetően nem képesek fenntartani a semmi kiegyenlítését.

Az analóg modell legfontosabb következtetése az, hogy az idő és az energia a semmiből jöttek létre teremtés révén, és azért a kiegyenlítésnek fenn kell tartania annak lehetőségét, hogy a semmi oksági végtelensége létezzon.

A modell egzisztenciális szimbolizmusa

Az eddigiekben a modell fizikai aspektusait mutattuk be, ám ha valaki szélesebb kontextust akar adni a modellhez, hirtelen valamennyi szimbólum megváltoztatja a jelentését. A filozófiai vagy teológiai diszciplínák vonatkozásában a modell további jelentést hordoz a tudomány és a vallás egyesítése tekintetében. Bizonyos velejáró törvényszerűségek miatt, bármely intelligens faj tekintetében, az Isten létezésének tagadása előbb vagy utóbb összeomlik. A földi tudomány elpusztíthatatlan módon járul hozzá végső tudatra ébredésünkhöz, miáltal magunkra öltjük egy tipikus emberi faj vonásait a kozmikus integrációban. Ez az emberi azonosságunk és öntudatosságunk része, amelyet birtoklunk és az örökkévalóságon át gondozunk. Ez a mi célunk fénye, a tudomány Istent szolgálja és a vallás és a tudomány megkülönböztetése elhalványul.

Vallási értelemben, a gömb alakú, háromdimenziós idő-mező a piramis szívében, sajátos jelentéssel bír. Ez szimbolizálja a Teremtő Lelkét, az Atyát, aki a végtelen eredet tiszta Identitása. A piramis szimbolizálja az Ő végtelen Szeretet-szándékát, a váz, amelyben végtelenné válása visszavonhatatlanul lekorlátozott. Feláldozta az egóját és a szabadságát, hogy szeresse tizenkét Fiát. Csupán közvetett módon van jelen a Teremtésében, mint a végtelen tükröződése, a Legfelsőbb Lény, mint az Arkangyalok Öntudatossága.

Ezért van az, hogy a teológus lefedi a központi gömböt színarannyal, szimbolizálván az Arany Szívet, a Szentek Szentjét, a Világegyetem legszentebb titkát. A piramist gyakran festik sötétpirosra, a szeretet egyetemes színére. A sötétpiros fölött számos vékony aranycsík fut

végig a piramis szélein. Ezek a csíkok szimbolizálják az idő nélküli hullámok különböző frekvenciáit, az Atya szeretetének és hitének kifejeződéseit, és az ő végtelen szándékát.

Az Arany Szív körül összegyűlve tizenkét lendkerék található, színeikben változatosak, a tisztaság és az ártatlanság színeit hordozzák. A modell azt mutatja, hogy minden Világegyetemnek megvan az ereje felébreszteni az anyag-tudatosságot és átalakítani ezt az új Istenbe: a Fiúba. A teremtés célja ezért a felébredés és az Atya tizenkét Fiának megformálása.

Ez nem mond ellent a Biblia azon állításának, hogy az Atya elküldte egyetlen nemzett Fiát. A Biblia kizárólag az emberre irányul. Ez a mi útmutatásunk az Istenhez és az emberekhez való viszonyunkban. A Biblia semmit sem mond az életről más bolygókon, mert az nem számít lényeges információnak az Istenhez való viszonyunkban.

Ugyanez a helyzet a párhuzamos Világegyetemeinkkel kapcsolatban is. Valójában ezek nem léteznek a számunkra, mert nem a mi létezésünk világában vannak, hanem valahol másutt. Nem léteznek semelyik intelligens lény számára sem, soha sem leszünk képesek megfigyelni, sem megtapasztalni őket semmiféle módon. Talán minden idők végezetekor találkozhatunk. A mi világunkban az Atyának csupán egyetlen nemzett Fia van, és ez az igazság olyannyira elképzelhetetlen, hogy senki sem képes a következményeit még elképzelni.

Vége a jargai üzenetnek.